

Úder na hlavu

**RITA
BULLWINKELOVÁ**

přeložila Olga Bártová

edice angloamerických autorů
ARGO

svazek 152

Úder na hlavu

RITA BULLWINKELOVÁ

Z anglického originálu *Headshot*,
vydaného nakladatelstvím Viking v New Yorku roku 2024,

přeložila Olga Bártová.

Doslov napsal Pavel Kořínek.

Redakce Martin Svoboda.

Odpovědný redaktor Petr Onufer.

Odborná revize Josef Chalupa.

Korektury Marcela Blažková a Šárka Dohnalová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Ilustrace na obálce Vojtěch Kovařík.

Grafická úprava a sazba Jana Vahalíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Miličova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2025 jako svou 5984. publikaci.

Vytiskla tiskárna Finidr.

První vydání.

ISBN 978-80-257-4882-4

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz.

Mé sestře Audrey, která u toho všeho byla

Z Dívčích her od Thomase F. Scanlona,
odborníka na starověk

*V antickém Řecku se dívky směly účastnit
mužských sportovních klání až po klasickém období.*

*Vzhledem k tomu, že existuje jen málo zmínek
a pocházejí až z pozdější doby, lze usuzovat, že se jednalo
o výjimečné společenské události... Nápis z prvního
století našeho letopočtu nalezený v Delfách zmiňuje
mladé ženy, které soutěžily v závodech vozatajů nebo
v běžeckých disciplínách... Dívky nicméně s největší
pravděpodobností soupeřily jen s jinými dívkami,
jako například v závodu dcer...*

12. ROČNÍK

• • •

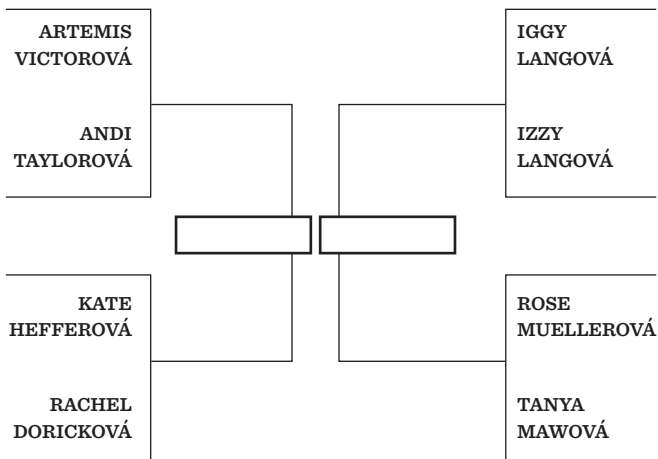
**Poháru amerických dcer
pro dívky do 18 let**

• • •

v Bobově boxerském paláci

*v Renu v Nevadě
14.-15. července 20xx*

14. ČERVENCE

ARTEMIS VICTOROVÁ

VS.

ANDI TAYLOROVÁ

Andi Taylorová se hecuje, zvedne ruce pokrčené v předloktí a zase je svěsí, bouchne se do plochého břicha, nemyslí na to, že máma sedí s jejím malým bráškou doma, ani na své auto, které ji sem jen tak tak dovezlo, ani na letní brigádu, kdy dělala plavčici na přeplněném městském koupališti, ani na to, jak jí před očima umřel čtyřletý kluk, v podstatě toho čtyřletého kluka zabila, ani na jeho modré tváře. Dospívající by neměli mít v popisu práce zachraňování dětí. Je totiž jedno, kolik resuscitačních kurzů máte za sebou. Toho kluka zabila svýma toulavýma očima. Na plavkách měl červené nákladáčky. Vypadal, jako by byl z umělé hmoty. Jak se dotýkala jeho stehna, když ho vytáhla už mrtvého ze dna bazénu, jak snadno to stehno stiskla, protože bylo tak malé, tak na tohle teď nemyslí. Dívá se na světlik a na světlo, které jím vniká do téhle zaplivané tělocvičny, a myslí na to, co při boxování dělá vždycky špatně, jak jí padá přední ruka, jak jí levačka, když na ni přestane myslet, vždycky sjede dolů a nechrání si s ní obličej. Taky myslí na to, jak ji Artemis Victorová dostane. Když na to Andi Taylorová myslet nebude, zápas skončí po pár vteřinách. Andi Taylorová musí myslet na mapování prostoru a na svoje břicho. Andi Taylorová musí myslet na svůj postoj.

Zatím ještě obě sedí a nevraživě se na sebe dívají. Znají se, ale ještě spolu neboxovaly. Když se zaregistrujete do boxerské ligy juniorek, donutí vás banda zvaná sportovní svaz zaplatit dvě stě dolarů a vy pak „zdarma“ získáte předplatné svazového časopisu, ve kterém vycházejí

medailonky členek, mladých boxerek, jedné po druhé, takže víte, kdo všechno boxuje, i když bydlí na druhém konci Států, zjistíte, s kým máte tu čest, a víte, s kým se už daná holka utkala a s kým se utká a jakého má koníčka, jelikož ten ubohý plátek smolí nějaký pisálek, a ať už je to, kdo chce, považuje to za cenné informace, které by měl medailonek každé sportovkyně obsahovat, a taky že se to v každém čísle dočtete: jméno, město, oblíbená barva, koníček, výhry a prohry, fotka holky v rukavicích. Fotka je pokaždé velká neznámá, protože některé holky se nechají fotit ve sportovním oblečení a jiné zase v topu s řaseným výstřihem, s rozpuštěnými vlasy, hlavou na stranu a rukavicemi opřenými v bok.

Andi Taylorová by Artemis Victorovou poznala úplně všude, protože Artemis Victorová je nejmladší ze tří sester Victorových, z boxerské rodiny, Artemisini rodiče jezdí na všechny Artemisiny zápasy v tričku s nápisem Victor, vítězka, a tohle vytrubování dceřiných úspěchů je samozřejmě směšné.

Sestry Victorovy znají úplně všichni a všichni taky vědí, co vyhrály a co prohrály, a rozhodčí jednají s Artemisinými nejbližšími jako se starými kamarády, což je v boxu obzvlášť k vzteku, protože bodování spadá do často přítomné šedé zóny, a když víte, že rozhodčí má s rivalkami skvělé vztahy, prostě si nemůžete pomoci a říkáte si, on jim nadřazuje, to je můj konec, kéž by naši byli ochotní kamarádit se s mými trenéry, kéž by si mohli vzít volno, kéž by nepracovali, kéž by se mohli přijet podívat, jak vyhrajou.

Manželé Victorovi sedí na skládacích židlích u ringu. Je tu sotva dvacet dalších diváků: rozhodčí, ostatní boxerky, místní novinář, novinář z časopisu Boxerského svazu juniorek, rodiče, jedna babička a majitel téhle tělocvičny, Bob.

•

Bob je i trenér, ale ženy zásadně netrénuje. Nemá zájem na tom, aby vyhrála některá konkrétní holka. Jeho tělocvična prostě jen byla vhodným místem, kde se dal turnaj uspořádat. Všichni trenéři jsou muži a všichni trenéři mají tělocvičny a všichni trenéři vybírají od holek poplatky zčásti proto, aby zaplatili Boxerskému svazu juniorek, který na oplátku platí trenérům, aby ve svých tělocvičnách pořádali oblastní přebory. Někteří boxovali v amatérských kategoriích, ale jen málokterý soutěžil na tak vysoké úrovni jako tyhle holky. Trenéři těchhle holek si na turnaj přijeli pro šek od svazu. Mezi jednotlivými koly na Artemis a Andi mluví, ale říkají jen samá klišé a bezcenné informace. Všechno, co holky naučili, je v minulosti. Řeč trenérů v Bobově boxerském paláci připomíná zvuk hlučného stropního větráku. Artemis i Andi by radši boxovaly v mnohem menším hlukovém smogu. S výjimkou pleskání provázejícího údery je všechny zvuky jen rozptylují.

•

Artemis Victorová krouží rameny. Dívá se na Andi Taylorovou a říká si: Jseš ošklivá. Jsem hezčí než ty a taky tě porazím.

Artemis si takhle zkoumavě prohlíží ostatní holky a ženy všude. Tady v tý tělocvičně jsem nejhezčí, říká si. Tamhle ta holka je možná hezčí, pokud se někomu líbí holky, co vypadají jako feťačky. Některým chlapům se holky, co vypadají jako feťačky, líbí. Když si Artemis Victorová představí sebe v budoucnosti, vidí veleúspěšnou ženu ve velkém domě, třeba v Miami, a ne feťačku. Artemis Victorová má plyšového medvídka v tričku pro panenky s nápisem „Victor“, vítěz.

„Artemis, do toho!“ zařve paní Victorová.

Artemis Victorová si pokaždé myslí, že vyhraje. Takový zvyk není na škodu. Když dokážete hodit pochybnosti za hlavu, můžete si z téhle dovednosti udělat šikovnou zbraň. Artemis Victorová nesnáší svoji nejstarší sestru. Její nejstarší sestra vyhrála Pohár amerických dcer před čtyřmi lety. Prostřední sestra získala stříbro. I když to tu dnes Artemis celé vyhraje, i když vyhraje tenhle turnaj a bude nejlepší boxerka do osmnácti let ve Spojených státech, pořád bude až druhá nejlepší za svojí nejstarší sestrou Star Victorovou, protože Star Victorová byla nejlepší ve Spojených státech před ní a teď je vdaná, má manžela a dítě a brzy bude mít i dům a možná bude i bohatá.

Artemis Victorová netuší, co všechno je potřeba udělat, aby mohl mít člověk vlastní dům, zato ví, co všechno musí udělat, aby někoho porazila, a to se v jejích očích rovná získání nemovitosti, jako že někoho porazíte v tom, že mu patří kus země, vy z něj uděláte svůj kus země a nebudete se o něj s nikým dělit, protože vám připadl na základě vašeho vítězství nad soupeřem, jako byste vyhráli víc dolarů než on, a ten kousek země je teď tím pádem navěky váš.

Ne že by Artemis Victorová byla hloupá. Skvěle by se uplatnila v bankovníctví, ale ona bude prodávat víno. Jen má hodně úzkoprsé hodnoty. Má šíleně dobrý čuch na lidi, pozná, co se skrývá za slovy, která někdo říká, a umí sledovat řeč těla svého protějšku, jestli ho zajímá, nebo ne. Ví, kterých učitelů ze střední jí má být líto: těch, kteří těkají očima a hledají, kdo je bude poslouchat. Ví přesně, jak něco říct, aby si ostatní mysleli, že ji zajímá, co říkají.